

MŪSŲ LIETUVA

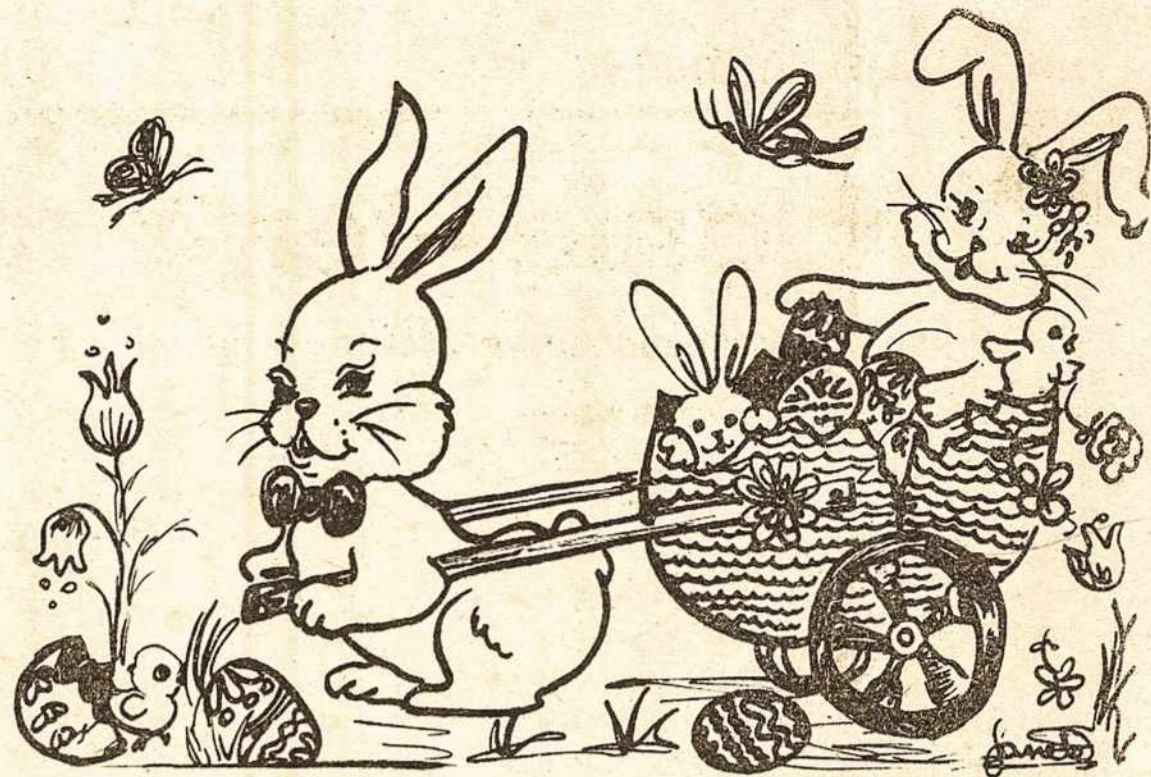

NR. 14 (1497) - SEMANÁRIO - 1977 M. BALANDIS - ABRIL 7 D. 2,00 kr.
R. Juatindiba, 20 (28) Caixa Postal 4421 - 01000 São Paulo, S.P. Tel. 273-0338

Dail. Alfonso Dociaus piešinys — Prisikėlimas

Sveiki
sulaukę
Velykų
švenčių!

MALONŪS SESĖS IR BROLIAI VIESPATYJE

Kristaus prisikėlimo šventės proga visus nuoširdžiai sveikinu Savo atėjimu į žmonių tarpą, mirtimi ir prisikėlimu Kristus pradėjo nesibaigiančio nerimo erą. Nuo pat Kristaus gimimo iki šiai dienai žmonės jo ieško: vieni, kad jį pagarbintų, iš jo pasimokytų, paprašytų pagalbos, kai kurie, kad su juo nuolat pasiliktų.

Amžių bėgyje Kristus sekėjai suskilo ne dėl ko kito, tik nesutardami, kaip geriau juo pasekti. Visada buvo ir yra tokių, kurie nenurimsta besistengdami, kad žmonės sustabdytų ir sunaikintų Kristaus prisiminimą.

O tačiau verta dėmesio, kad tie nepakenčią Kristaus ir jo sekėjų patys jaučiasi darą ką tai negero, negarbingo. Antai, Lietuvoje, Rusijoje yra persekiojami ir baudžiami tie, kurie apie jų darbus kalba ar rašo.

Verta nuolat prisiminti, kad neužilgo kiekvienas susitiksime su Kristum veidas į veidą. Tai tikrai įvyks, kaip įvyko net neįtikimiausi Kristaus žodžiai — kad jis bus nužudytas ir trečią dieną prisikels iš numirusių. Ne mūsų galioje atspėti, ar ir kada žmonės liausis kovoję prieš Kristų ir jo sekėjus. Tačiau yra tikra, kad kiekvienas asmeniniai turėsime atsiskaityti su Kristum iš savo gyvenimo.

Kristaus prisikėlimo šventės proga visiems linkiu, kad patirtumėte daug jo šviesos, paguodos ir gražiausių vilčių sau, vilčių visai mūsų tautai ir Lietuvai laisvės: laisvės iš vergijos, laisvės garbinti Dievą, laisvės ir išminties jo keliais kurti gyvenimą.

Vyskupas Vincentas Brizgys

KUNIGŲ LAIDOTUVĖS LIETUVOJE

Iš vieno laiško:

Vakar, kovo 7 d., buvau Linkuvoje (Panevėžio vyskupija), kur palaidojome kanauninką Jurgį Danį. Jis mirė staiga: rengėsi važiuoti į Krekevą aplankyti pažįstamų ir autobusų stotelėje sukniubo. Jam buvo 79 metai. Šiomet balandžio pabaigoje būtų šventęs savo 50 metų kunigavimo jubiliejų. Laidotuvėse dalyvavo Panevėžio ir Telšių vyskupai, virš šimto kunigų ir labai daug žmonių. Linkuvos bažnyčioje jau nebeprisimenu, kada yra buvę tiek daug žmonių. Visi susirinko atsisveikinti su mirusiuoju. Mūsų šeimos buvome šeši atstovai. (Nors laiške apie tai neminima, bet yra žinoma, jog kun. Danys keletą metų praleido Sibiro tremtyje).

Prieš keletą dienų buvo palaidotas Kamajuose ir mūsų buvęs Linkuvos gimnazijos kapelionas kun. Antanas Baltrukėnas.

RUSŲ LAIKRAŠČIAI APIE NIJOLĘ SADŪNAITĘ

Belgijoje rusų kalba leidžiamas religinės minties žurnalas „Logos“ № 17-20 (1975) skiria išsilastraipsnį Nijolėi Sadūnaitei. Panaudodamas „Lietuvos Katal. Bažnyčios Kronikos“ № 17, žurnalas iškelia: „Jos žodžiai teisme yra vienas iš gražiausių Bažnyčios ir žmogaus teisių gynimo pavyzdžių“. Žurnalas įdeda Nijolės fotografiją ir cituoja paskutinį jos žodį teisme.

Rusų savaitraštis „Russkaja Mysl“, išėjęs Paryžiuje, 1976 m. lapkričio 18 d. numeryje gana plačiai perduoda „Lietuvos Katal. Bažnyčios Kronikos“ 23-jo numerio turinį. Ten irgi minima Nijolė Sadūnaite ir jos pilni religinės dvasios laišakai iš Mordovijos lagerio.

“Lituanie - terre des croix...”

Prancūzų autoriaus Andre Martin knyga apie Lietuvą — tikėjimo ir kryžių šalį

Lietuvių pastangos informuoti pasaulį apie Lietuvoje vykdomą Sovietų Sąjungos tautinę ir religinę priespaudą dažnai atsimuša į subjektyvumo priekaištą. Svetimtaučiui šiuo atžvilgiu yra žymiai lengviau. Tad labai džiugu matyti prancūzo Andre Martin neseniai parašytą veikalą “La Lituanie Terre de Foi, Terre des Croix” (Lietuva tikėjimo ir kryžių žemė).

Šis autorius buvo anksčiau išleidęs 4 veikalus apie likimą tikinčiųjų ir disidentų Sovietų Sąjungoje. Tuose veikaluose jis aprašė stambiais bruožais padėtį katalikų, prijungtų prie Sov. Sąjungos 1939 m. po Stalino ir Hitlerio sandėrio. Šiame veikale Andre Martin norėjo plačiau išdėstyti. Kaip pavyzdį pasirinko Lietuvą, nes, anot jo, Lietuva “nereikšmingas kraštas teritorijos, gamtos turtų ir gyventojų skaičiaus atžvilgiu, bet jos pasipriešinimas dvasinėje ir medžiaginėje srityje kelia nuostabą”.

Knyga išleista Paryžiuje, 197 puslapių, iliustruota. Yra nuotraukos Lietuvos žemėlapiu, Nijolės Sadūnaitės, Sibiro lietuvių maldaknygės, Aušros Vartų ir daugelio lietuviškų kryžių.

Autorius, naudodamas metodą duoti balsą “nutildytiems” ir perduoti jų liudijimą, plačiai naudojo “Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kroniką”, taip pat laiškus ir pasakojimus kunigų bei pasauliečių, kurie yra ten buvę. Sakosi nepretenduojas rašyti Lietuvos istorijos, bet tik “remiantis faktais ir liudijimais, niekad nepaneigtais, išskirti metodus, kuriais naudojasi bedieviška valdžia, siekdama sunaikinti tikinčiųjų Bendriją”.

Pirmasis skyrius pradedamas su Romu Kalanta. Pasak autoriaus, procesą, vedantį į Kalantos susideginimą, pradėjo tyla popiežiaus, kurio užtariančio balso laukė Lietuvos tikintieji per 1972 m. Velykas. Autorius paaiškina tiems teologams, kurie Kalantos auką vadina neleistina savižudybe, kad iš tikrųjų “galutiniame atsiskaityme greičiausiai ne ‘ugnies aukos’ bus sodinamas į kaltinamųjų suolą, bet tie, kurie jus privedė prie savižudybės, kuri buvo daroma ne savo patių naudai, bet kaip ženklas paskutinio kreipimosi į pasaulį be širdies.”

Apie “Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kroniką” autorius rašo labai plačiai. Jis sako, kad Vakarų susižinojimo priemonių abejingumas ir diplomatinė Vatikano tyla lietuviams įrodė, jog “tautų šeimoje jie turi remtis

savo jėgomis, ypač dvasinėmis” O dėl Vatikano, tai, anot jo, “būdami giliai tikintys, lietuviai moka skirti tarp diplomatijos ir uolos, kuri buvo Petras. Jie pasikliauna tik uola, kuri išliks iki laikų pabaigos”. Lietuviai, suprasdami propagandos reikšmę, pradėjo leisti kroniką, kuri, pasiekusi Vakarus, “teikia žinių apie tautą, kuri verčiau renkasi mirtį, negu vergiją”. Kronika, siekdama informuoti laisvąjį pasaulį, esą naudojasi kitų Sovietų Sąjungos disidentų metodu, būtent, “statyti prie sienos atsakinguosius už tikėjimo persekiojimą, į juos tiesiai kreipiantis. Iš čia peticijos, prašymai, skundai Brežnevui ir kulto ministerijai. Jie tai daro ne todėl, kad turėtų iliuziją gauti, ko jie laukia, bet kad ‘kas parašyta, palieka parašyta’, nors tai mėginama užtušuoti”.

Autorius, plačiai naudodamasis Kronika, aprašo sunkią kunigų seminarijos padėtį, aktyvių, ištikimų religijai kunigų sunkią dalį ir “prisitaikiusių” kunigų įnašą, griauinant K. Bendriją.

Jis kalba apie “kančios ekumenizmą”, kurs esąs sėkmingesnis už mūsų “pigų sinkretizmą”. Įvairių religijų tikintieji bendrauja “esminiuose dalykuose” su beribiu tikėjimu milžiniškoje sovietų imperijoje. Jis mini, kad Sibire lietuviai kunigai, ne-

slėpdami savo kunigystės, atvertė tūkstančius ne tik politinių, bet ir kriminalinių nusikaltėlių. Jis tvirtina, kad ten persekiojamuose, ypač religijos srityje, “kyla ir bręsta tikros vienybės pasiilgimas”. Esą Sergijų Kovaliovą, ortodoksa, lietuviai katalikai vadina “tikru ekumenizmo apaštalu”.

Autorius baigia veikalą, aprašydamas Sibiro lietuvių maldaknygę, stebėdamasis ta nepaprastai kilnia dvasia, kuri atsispindi tose maldose, ir Nijolės Sadūnaitės teismo aprašymu.

A. Martin tiki Lietuvos išlikimu, nes “ji turi nenugalimų ginklų: savo kalbą, kurios šaknys pranyksta amžių glūdumoje”, ir ypač “nesutrukdomą tautos dvasią. Tylaus ir mąstančio charakterio, atkaklus bei kietas lietuvis nėra lengvai pakreipiamas, bet kartą laimėtas kuriam nors reikalui, kurį jis laiko šventu, neužleis nė colio ir kovos iki mirties”.

André Martin, LITUANIE — TERRE DE FOI, TERRE DES CROIX. Editions Albatros, 14 rue de l'Armorique, Paris 15e, France. Išleista 1976 m. 199 psl. Kaina nepažymėta.

A. P.

TÉVIŠKĖS ŽIBURIAI

Išvarė už religinę literatūrą

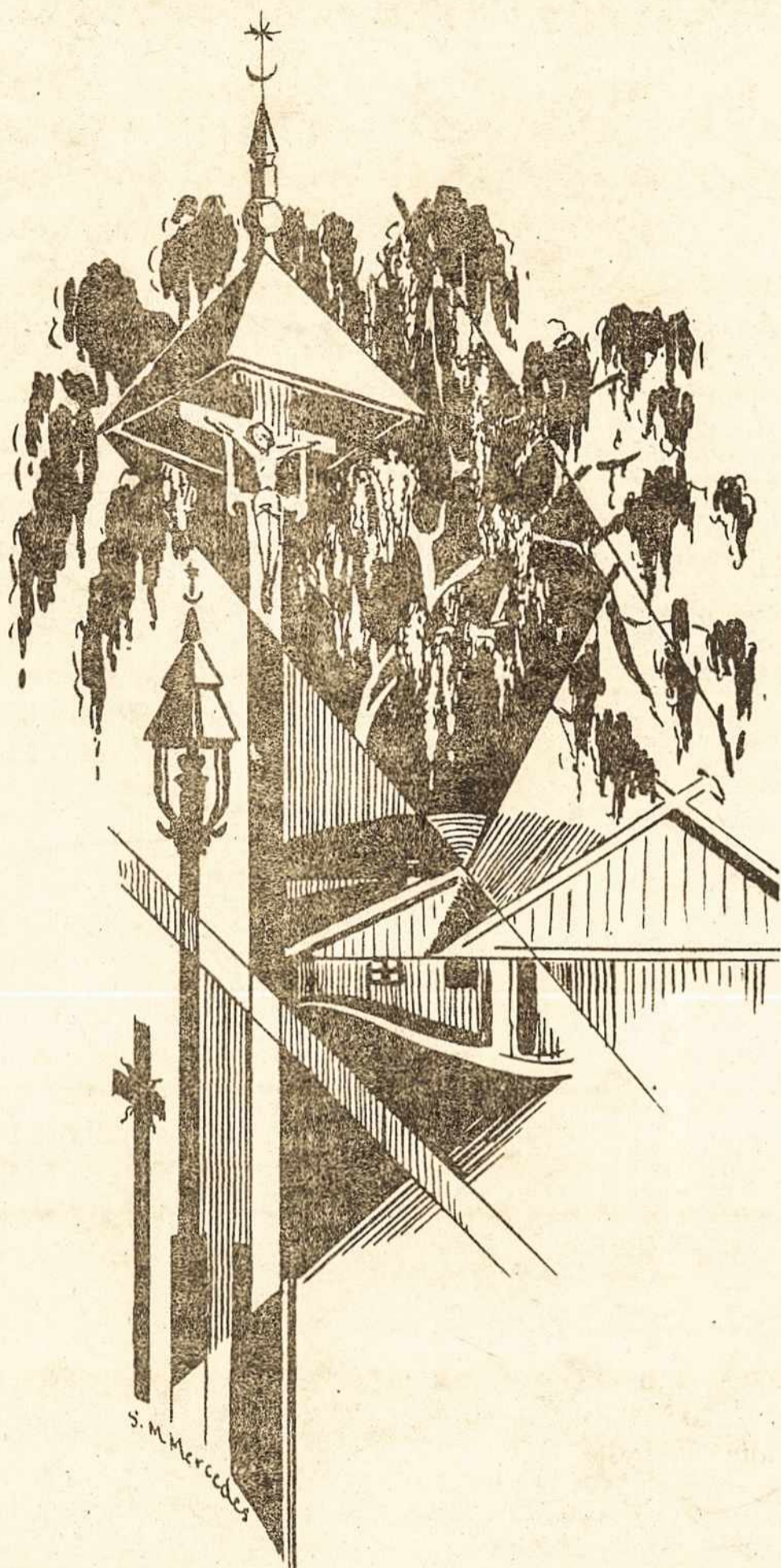
Maskva. — “Trud”, sovietų laikraščio darbininkams, žiniomis, dvi švedės iš Sovietų Sąjungos buvo išvarytos už “didelį nusikaltimą”, religinės literatūros atvežimą ir platinimą. Gabriella Oxenstierna ir Ingela Dahl Taline, Estijoje, dalino atsiųstus šventraščius. Jos buvo sumintos, įsodintos į Švediją plaukiantį laivą, išsiųstos.

SUSIDEGINĖS KUNIGAS BUVO IŠ M. LIETUVOS

Berlynas. — Jau esame rašę anksčiau, kad Rytų Vokietijoje viešai susidegino evangelikų kunigas, protestuodamas prieš komunistinio režimo norą jaunimą auklėti tik ateistiniai. Dabar sužinota, kad tas kunigas buvo kilęs iš Mažosios Lietuvos.

Zeitzo turgaus aikštėje susidegines 47 metų amžiaus evangelikų kunigas Oskar Bruesewitz buvo gimęs Vilkiškiuose, Pagėgių apskr. 1945 su tėvais atvyko į Saksoniją, kur išmoko batsiuvystės. Tuo amatu jis vertėsi ir per-

sikėles į Vak. Vokietiją, gyvendamas Melle mieste prie Osna-bruecko. 1954 grįžo į R. Vokietiją. Baigęs Erfurto teologijos mokyklą, buvo ordinuotas kunigu. Dirbdamas sielovadinį darbą, turėjo nuolatinius susidūrimus su komunistais. Nebepakęsdamas priespaudos, aikštėje prieš bažnyčią apsipylė benzinu ir susidegino. Šalia pastatyti plakatai skelbė: “Bažnyčios kaltina komunizmą” ir “Nesugadinkite mūsų jaunimo”.

HELSINKIO SUSITARIMAI TEBELAUŽOMI

Iš Lietuvos K. B. Kronikos Nr. 23

Religijų Reikalų Tarybos prie Lietuvos TSR Ministrų Tarybos įgaliotiniui K. Tumėnui,
Nuorašas:

Kauno arkivyskupijos apaštališkajam administratoriui vysk. L. Poviloniui
Simno parap. katalikų
PAREIŠKIMAS

1975 rudenį didelė Simno parapija neteko kunigo-vikaro, kuris valdžios įsakymu buvo iškeltas. Simno tikinčiųjų religinius poreikius aptarnauti liko vienas kunigas-klebonas. Kito kunigo mes negauname.

Lietuvoje jau yra 85 parapijos, neturinčios nuolatinio kunigo. Vien tik mūsų vyskupijoje nuolatinio kunigo neturi 5 parapijos (Lankeliškiai, Patilčiai, Išlaužas, Riečiai ir N. Uta).

Pernai, po ilgo laikotarpio, į Kunigų seminariją, valdžiai leidžiant, buvo priimta 12 kandidatų, o per tuos metus Lietuvoje mirė 19 kunigų. Užpernai mirė 22. Todėl valdžios skriauda Lietuvos tikintiesiems yra aki vaizdi.

1975 m. Helsinyje vykusio saugumo ir bendradarbiavimo Europoje pasitarimo Deklaracijoje, kurią pasirašė ir Tarybų Sąjungos KP generalinis Sekretorius L. I. Brežnevas, sakoma, kad "dalyvaujančios valstybės gerbs žmogaus teises, įskaitant ir minties, sąžinės, religijos ir įsitikinimų laisvę, nepaisant skirtingos rasės, lyties ar religijos".

Žemiau pasirašiusieji Simno parapijos tikintieji prašome Jus, Religinių reikalų įgaliotinį, kurio tiesioginė pareiga tarpininkauti tarp valdžios ir Bažnyčios, padaryti žygių, jog:

1. Būtų panaikintas limitas kunigų seminarijai, kad patys vyskupai savo nuožiūra galėtų priimti visus jaunuolius, norinčius tapti kunigais, kad Simno bažnyčia gautų kunigą-vikarą, kuris jai labai reikalingas.

2. Išleistų bent mažą katekizmą. Toks katekizmas buvo išleistas tik prieš II Pasaulinį karą.

3. Išleistų didesniu tiražu maldaknyges ir Šv. Rašto Naujajį Testamentą.

Pasirašė keli šimtai
Simno parapiečių

Simnas,
1976.IV.8

LTSR Saugumo Komiteto
Viršinininkui

Šlavantų parapijos (Lazdijų rajono) tikinčiųjų

Pareiškimas

1976.III.10 Vilniaus mieste VAI darbuotojas Jurevič sulaukė mūsų parapijos kun. Juozą Zdebskį, vairuojantį automašiną ir pareiškė, kad jis esąs girtas. Pareikalavo vykti į psichiatrinę ligoninę nustatyti girtumo laipsnį.

Minėtoje įstaigoje, nepadarius kraujo analizės, nežiūrind, kad kunigas pats reikalavo padaryti kraujo analizę, buvo sustatytas aktas, pripažįstas girtumą. VAI atėmė vairuotojo pažymėjimą, rajoninis laikraštis įdėjo žinutę, kad kunigas, sulaikytas Vilniuje, girtas vairavęs automašiną.

Šitoks grubus kunigo įžeidimas įžeidžia ir mus, tikinčiuosius. Nejaugi šitokiom priemonėm vykdoma ateistinė propaganda? Todėl mes reikalaujame VAI ir psichiatrinės ligoninės darbuotojų nesąžiningumą išsiaiškinti ir pasėkas ištaisyti, — grąžinti vairuotojo pažymėjimą. Prašome atsakyti, kas buvo suinteresuotas, kad VAI ir medicinos darbuotojai taip nesąžiningai piktnaudotų savo tarnybinių padėčių?

Atsakyti prašome pačiam kunigui J. Zdebskiui (Šlavantai, Lazdijų raj.).

308 parašai

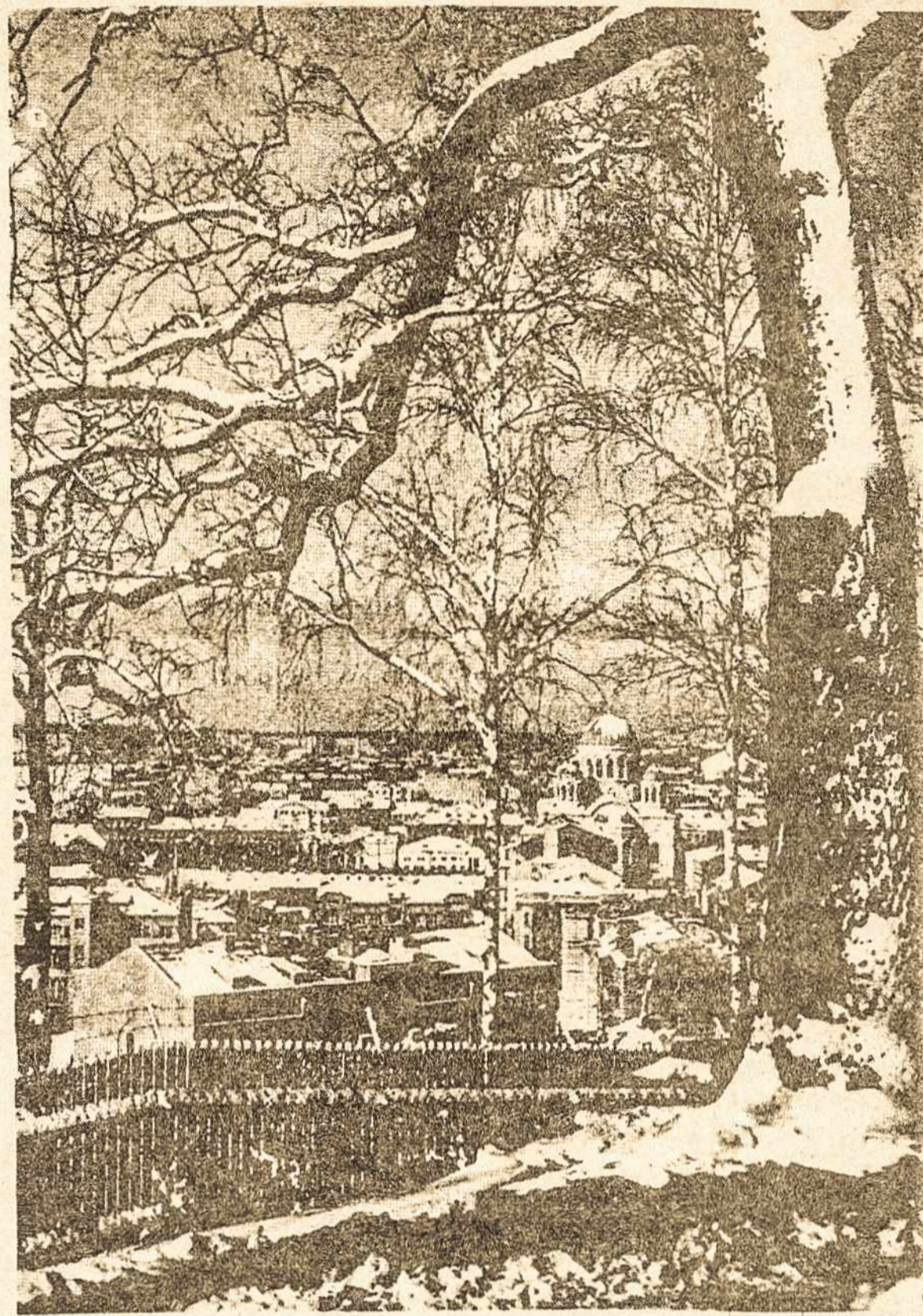
Šlavantai
1976.IV.19

Vilnius

Istorikė A. Gaigalaitė yra nemažai nusipelnusi savo darbavimams, ypač ateistine veikla. Nuo 1960 ji vadovavo Lietuvos Mokslų akademijos Istorijos instituto pospaliniam škyriui, o 1960 pabaigoje ji buvo paskirta Pedagoginio instituto TSRS istorijos katedros vedėja.

Prieš kelerius metus A. Gaigalaitė mėgino apginti daktarinę disertaciją tema "Klerikalizmas Lietuvoje". Surinktos medžiagos sraute pasimetė ir padarė žymių "klaidų", todėl disertacija liko neapginta.

1973 "Tiesoje" (Nr. 58) pasirodė Radviliškio vidurinės mokyklos direktoriaus Č. Kantauto straipsnis, kuriame kritikuojama A. Gaigalaitė ir kiti "LTSR is-

Kaunas nuo Vytauto kalno. Nuotr. A. Naruševičiaus

torijos chrestomatijos sudarytojai. Jų didžiausia kaltė buvo ta, kad įdėjo 1918 vasario 16 aktą, kuriuo Lietuva pasiskelbia nepriklausanti nuo Rusijos ir savarankiška valstybė ir 1920 liepos 12 Lietuvos-Tarybų Rusijos taikos sutartį, kurioje Rusija "... be atodairos pripažįsta Lietuvos valstybės savarankiškumą... ir gera valia visiems amžiams atsisako nuo visų Rusijos suvereniteto teisių, kurias ji yra turėjusi lietuvių tautos ir jos teritorijos atžvilgiu".

1974 gegužės mėnesį A. Gaigalaitė buvo atleista iš katedros vedėjos pareigų.

-o-

Istorijos fakulteto partijos sekretoriumi buvo Marengolcas. Jis davė teigiamą charakteristiką katedros vedėjui Abeliui Stražui, kad galėtų stoti į eilę mąšiniai gauti. Šis dėstytojas, Didžiojo Tėvynės karo veteranas, su kitu dėstytoju išvyko Izraelin. Tada Marengolcas neteko sekretoriaus vietos. 1974 rudenį jį išsiuntė kartu su studentais į kolūkį kasti bulvių. Čia Marengolcas, būdamas silpnos sveikatos, kartą netyčia pasigėrė. Kolūkio pirmininkas paskambino institutui. Atvažiavo prorektorius Drotvinas, naujasis partijos sekretorius ir fakulteto dekanas doc. Myk. Michelbergas ir bu-

vusį partijos sekretorių nuvežė į N. Vilnios psichiatrinę ligoninę. Kadangi Marengolcas yra džiovininkas, po savaitės jį atvežė į tub. institutą.

Šiaip pasielgia partiečiai su savo kolegomis, o sako, kad "žmogus žmogui brolis".

-o-

Molėtai

1905 Molėtuose buvo pastatyta didinga bažnyčia, kuri paskutinio karo metu buvo sudeginta, o bokštai nugriauti. Pokario metais ji buvo pamažu remontuojama. 1973 Religijų reikalų tarybos įgaliotinis davė leidimą pastatyti bokštus. Rūpintis remontu į Molėtus buvo atkeltas kun. J. Dobrovolskis. 1974 buvo pasiruošta bokštų statybai — padaryti planai, privežta plytų ir kitų statybinių medžiagų. Netikėtai Molėtų rajono valdžia pranešė, kad bokštus statyti draudžiama, nes bažnyčia esanti ant kalno ir be bokštų iš tolo matosi.

Vietiniai gyventojai stebisi tarybinės valdžios veidmainyste. Vilniaus pareigūnai leidžia, o vietiniai — atšaukia leidimus.

KĄ LIUDIJA BUVĘ PRIE MIRTIES SLENKSCIO

Pagal Raymond A. Moody, Jr.,
knygą „Life After Life”
naruošė Kęstutis Trimakas

A T E I T I S

Sugrįžus

Sugrįžus pasiliko neišdildomas įspūdis...

“Tas jausmas buvo toks neapsakomas. Jis pasiliko su manim... Aš niekad jo nepamiršiu. Aš vis dar apie tai dažnai galvoju”.

“Po to, kai grįžau, aš verkiau laiks nuo laiko, maždaug kas savaitę, kad aš turėjau gyventi šiame pasaulyje po to, kai buvau mačiusi jį. Aš nenorėjau grįžti”.

“Kai grįžau, atsinešiau su savim šiek tiek to nuostabaus jausmo, kurį ten jutau. Tai tęsėsi keliolika dienų. Net dabar kai kada tai juntū”.

Dr. Moody knygoje pastebi, kad po to niekas nepakeitė savo gyvenimo tiek, kad taptų apaštalu ar keliaujančiu pamokslininku (jausdami, kad tie pergyvenimai, nors asmeniškai nepaprastai svarbūs, vis dėlto kitiems sunkiai suprantami, jie apie tai nekalbėdavo, nebent išskirtiniais atvejais tik savo artimiausiam asmeniui). Vidiniai nusistatymai visgi buvo labai pakeisti. Po pergyvenimų beveik visi pabrėžė svarbą ir pastangas daryti gera kitiems, o taip pat gilinti savo žinojimą.

Pasikeitė taip pat nusistatymas šio gyvenimo, dvasinių dalykų ir mirties atžvilgiu. Kai kurie tvirtino, kad ir šis gyvenimas jiems tapo daug brangesnis. Kiti pastebėjo, kad, iki šiol pervertinę kūną, jie ėmė daug daugiau vertinti dvasią. Pagaliau mirtis pasidarė nebebaisi; kaip vienas asmuo išsitarė:

“Priežastis, kodėl nebijau mirti, yra ta, kad aš žinau, kur eisiu po to, kai paliksiu čia, nes aš jau ten buvau”.

Be to, nedaugelis yra pastebėję savyje naujas galias. Seka trys pavyzdžiai:

“... tarsi būčiau prisipildęs nauja dvasia. Po to daug kas iš žmonių paminėjo, kad aš juos raminančiai paveikiu — tuoj pat, kai tik jie kuo suneraminami. Ir atrodo, kad aš suvokiu apie kitus daug greičiau”.

“Aš galiu jausti, ko kitiems asmenims reikia, ar beveik galiu skaityti jų veidus ir

pasakyti, kada jiems reikia pagalbos”.

“Aš esu turėjęs jausmą pagauti žmonių mintis ir vibracijas..., nepasitenkinimą iš kitų. Dažnai galiu suvokti, ką žmonės ruošiasi sakyti prieš jiems išstariant”.

Pačią knygą ir visus tuos liudijimus galima priimti, kaip sąžiningų žmonių liudijimo vaisių. Vis dėlto kai kam gali kilti klausimai: 1. dėl pačių pergyvenimų šaltinio, 2. dėl jų reikšmės ir 3. dėl pastangų suderinti tuos pergyvenimus su teologinėm žiniom. Pasistengsime į tuos klausimus trumpai atsakyti.

1. KLAUSIMAS: Ar tie pergyvenimai yra tikri, ar tik įsivaizduoti, sakykim, haliucinacijos?

ATSAKYMAS: Tie pergyvenimai yra tikri. Juos patyrę žmonės yra normalūs. Be to, kai kurių suvokimas prašoko įprastinį žmogaus pajėgumą.

Į šį klausimą atsakė pats dr. Moody, kuris pats visus tuos asmenis yra sutikęs ir juos apklausinęs. Būdamas medicinos daktaras su nemaža patirtimi apie žmones, jis savo knygoje yra padaręs tokias išvadas apie tų žmonių protinį sveikatingumą: “Tie, kuriuos aš apklausinėjau, yra gerai funkcionuoją, išbalansuoti asmenys. Ir jie kalba apie savo pergyvenimus, ne kaip apie sapnus, bet kaip apie tikrus įvykius, kurie jiems iš tikro atsitiko... Gerai pajėgūs skirti sapnus bei fantaziją nuo realybės”.

Visi apklausinėti asmenys yra patvirtinę savo pergyvenimų tikrumą. Pavyzdžiui, viena moteris, kuri anksčiau buvo pergyvenusi haliucinacijas, taip įtikinančiai teigė: “Tai nebuvo nieko panašaus į haliucinacijas. Aš esu turėjusi haliucinacijas, kada man ligoninėje buvo duota kodeino... Bet šis pergyvenimas nebuvo nieko panašaus į haliucinacijas — visai nepanašus”.

Pats tvirčiausias pagrindas, kad čia

neturima reikalo su įsivaizdavimais ar haliucinacijom, kyla iš atvejų, rodančių, kad tuose pergyvenimuose turima reikalo su žinojimo galiomis, kurios prašoka normalų žmogaus pajėgumą: asmuo, pripažintas fiziškai miręs arba bent be sąmonės, atsigavęs parodo, kad jis toj padėty daugiau ar plačiau suvokė, negu normaliai visiškai sveikoj padėty būtų įmanoma. Yra užregistruota keliolika atsitikimų, kuriuose mirusiais pripažinti po atgaivinimo papasakojo, ką kiti sakė ir darė aplinkui. Dr. Moody knygoje rašo: “Keletas daktarų man papasakojo, kad jie buvo nepaprastai nustebę dėl to, kad ligoniai be jokių mediciniškų žinių galėjo aptarti taip tiksliai ir smulkmeniškai atgaivinimo procedūrą, nors ji buvo vykdoma tuometu, kai tie ligoniai, daktarų įsitikinimu, buvo mirę”. Arba vyras, nelaimėje netekęs sąmonės, atsipeikėjęs smulkiai papasakojo, kas ir kaip jį ištraukė iš pastato ir ką kalbėjo esantieji aplinkui. Tačiau patys nuostabiau ir labiausiai įtikinantys atvejai yra tie, kuriuose, pripažintas miręs ar netekęs sąmonės, vėliau papasakojo, ką kiti sakė ir darė kitoje vietoje, kaip, pavyzdžiui, Kathy, būdama tokioje padėtyje ligoninėje, atsipeikėjusi papasakojo, kad jos vyresnioji sesuo kitame kambaryje verkė ir ką kalbėjo (tai ji buvo mačiusi ir nugirdusi, nes buvo išėjusi iš savo kūno ir pabuvusi tame kitame kambaryje, kur jos sesuo buvo).

2. PROBLEMA: Nei vienas, prie mirties slenksčio buvęs, nebuvo tikrai miręs, nes buvo atgaivintas. Todėl jo liudijimas nieko apie tikrą mirtį nepasako.

ATSAKYMAS: Mirties prieangy buvusieji liudija, kad mirimas yra palaipsniškas perėjimas iš šio į kažkokį kitą gyvenimą. Tuo būdu apie tikrą mirtį jie daug pasako.

Prie mirties slenksčio buvusiųjų pergyvenimai nurodo, kad: 1. sąmoningumas tęsiasi ir po to, kai nebėra fizinės gyvybės ženklų; 2. tuo sąmoningumu pergyvenamas atsiskyrimas su žemišku pasauliu ir perėjimas kažkokiam kitam gyvenimo tęstinumui stipresnėmis galiomis (tas perėjimas nėra pilnai išvystomas, nes tie asmenys turi dar grįžti žemėn).

Tuo remiantis negalima pasakyti, kad jų liudijimai nieko apie tikrą mirtį nepasako. Pasako, kad mirimas yra palaipsniškas perėjimas į kažkokį kitą gyvenimą. (Tikros “mirties” sąvoka gali būti dvi-prasmė: 1. fizinės kūno gyvybės nustojimas (atrodo, kad tokių atvejų dr. Moody knygoje yra) ir 2. asmens sąmonės perėjimas “ribą” (tokie atvejai nėra įmanomi, nes iš už “ribos” jau nebegrįžtama). Tos ribos perėjimas jau pilnai prasideda kitas gyvenimas, iš kur nebesugrįžtama.

3. KLAUSIMAS: Ar tuose liudijimuose minimos praeities apžvalgos be kaltinimo ir teismo neprieštarau-

DIA DE REFLEXÃO CRISTÃ

STOVYKLA BITUTĒ

TEMA: O FUTURO DO HOMEM
E DO MUNDO

P. O mundo chegará a comunidade?

R. Sim, somente se houver entendimento entre os homens. Analizando as situações anteriores e atuais, achamos difícil que o mundo chegue a ser uma comunidade, a não ser que ocorra alguma mudança. Sim, pois Deus ajuda.

P. Para onde vai o mundo com toda a poluição, inflação, etc?

R. Não dá para ter uma idéia fixa. Todos pensam numa melhora, mas não se sabe o que vai acontecer. Do mesmo modo que o homem resolveu os seus outros problemas, irá resolver os que ele mesmo causou. Vai à destruição. Primeira hipótese – desequilíbrio ecológico, segunda hipótese – adaptação, terceira hipótese – futuras descobertas que resolvam os problemas. Chegará a perda do interesse espiritual, aumentando o interesse material e a neurose.

P. Cada grupo propõe tantas perguntas sobre o tema, quantos membros há no grupo?

R. Haverá no futuro, crença em Deus, se pelo que tudo indica aumentará o interesse material? Haverá um futuro para o mundo? O mundo caminha para a neurose total? A tecnologia superará a natureza? Você acredita no retrocesso da humanidade?

Qual a causa da inimizade humana em certos lugares? Por que o homem procura o que é ruim, como a poluição, dopantes, etc.? Por que certos povos tem mais atritos entre si e certos povos como o Brasil, não? Por que o homem erra?

A fé em Deus aumentará ou diminuirá no futuro? Como poderá ser o homem no futuro? O mundo será dominado no futuro pelas máquinas? A natureza sobreviverá ao progresso do homem? Como será a alimentação? Como se relacionarão as pessoas? Existirão doenças no futuro? Os animais continuarão desaparecendo?

=====

KĄ LIUDIJA BUVE...

=====

ja krikščioniškam apreiškimui, kad po mirties žmogus bus teisiamas pagal savo darbus?

ATSAKYMAS: Šie liudijimai puikiai atitinka Dievo apreikštai pagrindinei tiesai apie Jo meilę, o taip pat suderinami su pomirtinio teismo sąvoka.

Pirma, atsakant tenka pastebėti, kad mūsų žmogiški sprendimai ne tik fizinė, bet ir moralinė sferoj yra riboti ir apytikriai, o kartais ir visai klaidingi. Apie tai, kaip liudija Evangelijos, labai dažnai užsimindavo Kristus. Tiesa, iš vienos pusės, jis labai pabrėždavo Dievo teisingumą ir griežtą atskaitomybę, bet, iš kitos pusės, nurodydavo, kad Dievo atsiskaitymas vi-

Qual será o fim do mundo? A vida acaba quando se morre ou apenas começa? Qual a influência do amor na família? O que acontecerá com o mundo se os homens não acreditassem em Deus? Será que o coríntios vai ser campeão? Será que o homem vai abandonar a terra e mudar-se para outro planeta? O homem poderá viver sozinho? Por que nem todo mundo é feliz? Deus é feliz com nossa atitude?

Como o homem do futuro pensará na gente, agora? Será que o homem se acomodará com o progresso? Qual será o escotismo no futuro? Qual é a fórmula para uma comunidade ideal? O homem continuará tendo fé em Deus ou o abandonará? O que seria o mundo sem Deus?

B d.

Veronika nušluosto Jėzaus veidą — dail. V. Kašuba

Antanas Jasmantas

VERONIKA

Kai savo nuometu
Aš kruviną Tau veidą nuvaliau,
Atsidusai Tu daug tyliau,
Lyg tuo metu
Padvelkęs būtų vėjas.
Ir gėstančiom akim pasižiūrėjęs,
Pasilikai ne ten kelyje, ne —
Tai drobės kruvinam dugne,
O gal kažkur manyj?

Bet kur dabar Tu gyveni?
Kur šiandien gyveni Tu, mano Dieve,
Po daugel, daugel metų?
Iš reto,
Iš reto dilo Tavo žingsniai skaudūs
Kai tąsyk tuo keliu...

Ir užianti minia nustojo gaudus,
Ir žvilgsniai jos apmaudūs
Pasviro jau namo...
Ir vienuoj,
Toj vienuoj mirties
Pasimetėm, ir mes, paklydę ir basi.
O metai bėgo, metai pėdas mūsų
Užpustę ir užtrynę.

Bet šiandien aš atvožiau savo kraičio skrynią
Ir Tu iš jos lyg kvapas drobės
Pūstelei ir pasikėlei.
Ne, ne! Ak ne!
Tai tik dugne
Lengvučiai krikšto marškinėliai.

sai neatitinka žmogiškiems sprendimams, kaip, pvz., jo palyginime apie šeiminką, kuris ir visą dieną karštyje dirbusiems, ir vos vieną valandą pasidarbavusiems vienodai atlygina, pabrėždamas: "Kas tau darbo, kad aš geras. (žr. Mat.) Prie mirties slenksčio buvusiųjų liudijimai apie šviesos Asmenį labai vaizdžiai atspindi Dievo gerumą.

Antra, gal būt, atsakymas yra tas, kad čia minimi liudininkai dar nebuvo peržengę pačią galutinę mirties ribą —taigi ir pomirtinio asmeninio teismo jiems nebuvo. Tačiau galima spėti, kad ir tas pomirtinis teismas nebūtų visai skirtingas nuo šviesos Būtybės apsireiškimo, taip kaip jį pavaizduoja šie liudijimai, nes Dievas pirmoj vietoj yra Meilė, ne Teisėjas.

Trečia, gėlimas daiktas, kad tie, kuriems šviesos Būtybė pasirodė, nėra buvę dideli nusidėjėliai, todėl ir jų gyvenimo apžvalga nebuvo nusmaigstyta blogų dar-

bų parodymu. Bet ir jie, reikia manyti, būtų rodomi meilės šviesoje.

Ketvirta, kaip gyvenimo, taip ir mirties bei pomirtinio teismo svarbiausias tikslas yra Dievo meilė žmogui ir žmogaus meilė Dievui. Meilės gi teismo tartis yra ne "Žiūrėk, ką tu blogo padarei!", bet "Kokia didelė Dievo meilė mums, ir kokios mūsų prarastos progos jį mylėti!" Į tai kaip tik taiko šviesos Būtybės pasiteiravimas (žr. 000 psl.).

Baigiant tenka tik pabrėžti, kad neabejotinai prie mirties slenksčio buvusiųjų liudijimuose pačią svarbiausią vietą užima šviesos Asmens apstulbinančiai meilės pilnas apsireiškimas ir asmeniškai jaudinantis, meilės atsakymo ieškąs jo pasiteiravimas, kurį ir mūsų kiekvienam, tikime, teks betarpiškai kada suvokti: "Ką tu man gali-turi parodyti svaraus-tinkamo-vertingo, ką tu savo gyvenime padarei?"

Páscoa Velykos *Janete*

A Páscoa é para o cristão a festa pela qual se revive na fé, na Liturgia, o acontecimento CHAVE do cristianismo:

A RESSURREIÇÃO DE CRISTO

Ela é precedida por um longo período preparatório, celebrado que nos lembra os fatos que lentamente levaram Cristo a ser perseguido, preso, crucificado, morto e sepultado.

Este tempo é a QUARESMA'

É seguido por um outro, de prolongamento, que se encerra com a festa de PENTECOSTES, cinquenta dias depois da Páscoa.

Este proceder litúrgico está baseado no processo histórico da vida de Cristo e assim o desenrolar desta parte do ano religioso reconstrói os acontecimentos finais da existência terrena do Salvador. Por sua importância, os cristãos procuram reviver o espírito da Páscoa cada domingo, por ter sido no primeiro dia da semana que Jesus Cristo ressuscitou.

Cristo, como era judeu, celebrou e viveu a Páscoa hebraica.

A ÚLTIMA CEIA foi uma refeição pascal. Mas como a Páscoa hebraica era apenas uma imagem e um anúncio, nesse dia ela cedeu lugar À VERDADEIRA REALIDADE PASCAL. Cristo, após ter imolado e comido

com os apóstolos o cordeiro, operou a transformação dessa Ceia, tornando-a a CEIA PASCAL DA ALIANÇA ETERNA E DEFINITIVA.

Substituiu o Cordeiro por Si mesmo.

O verdadeiro CORDEIRO DE DEUS, o Libertador, deu-se então em alimento e mandou que se repetisse esta CEIA até a consumação dos séculos.

Jesus Cristo é, portanto o verdadeiro CORDEIRO PASCAL que alimenta em nós a liberdade e nos torna, por sua virtude, libertadores.

Na Missa, recebemos Cristo, a nossa Páscoa, que mantém em nós a Páscoa permanente. É Jesus Ressuscitado que todas as vezes que celebramos a Ceia Eucarística, oferecemos em sacrifício a Deus e d'Ele recebemos em santificação.

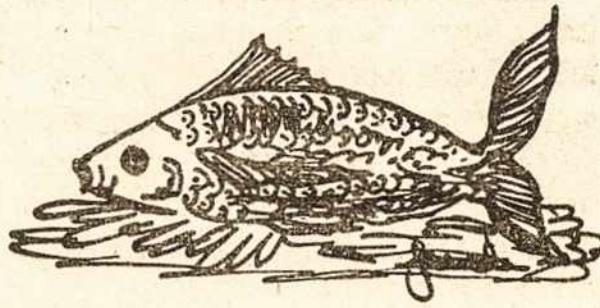
PÁSCOA OU RESSURREIÇÃO DO SENHOR é a grande VITÓRIA DE CRISTO SOBRE A MORTE. A morte de Cristo na cruz, assume o velho e o novo Testamento. Com ele começa a nova e verdadeira ALIANÇA

A PÁSCOA ETERNA

Páscoa é a festa da ousadia que compromete o cristão no dinamismo da luta contra toda a espécie de alienação, na esperança do fim garantido: A PÁSCOA ETERNA

Mūsų Lietuva *Janete*

o Peixe

É um dos símbolos mais antigos de Jesus Cristo. Na dificuldade de viverem a sua fé, os cristãos primitivos conseguiram com o peixe um dos símbolos mais evidentes de Senhor.

Pão e Vinho

É material que representa o essencial para uma refeição. Na vida de Cristo, o trigo, a parreira, o pão e o vinho estão continuamente presentes.

o Aleluia

É uma das mais expressivas aclamações de louvor e de alegria.

o Círio Pascal

É uma grande vela acesa solenemente no Sábado de Aleluia, na noite de Páscoa. Nesta vela são gravadas as letras do alfabeto grego. Isso quer significar que Deus é 'O PRINCÍPIO E O FIM DE TUDO', que tudo provém de Deus, subsiste por causa d'Ele e vai para Ele.

SÍMBOLOS SIGNIFICATIVOS DA PÁSCOA

Ovos de Páscoa *Marquičiai*

MARGUČIAI - é um símbolo da Ressurreição. Que aparentemente morto, inanimado e petrificado, contém dentro de si uma vida nova que surge pujante para a luz do sol. Semelhantemente, o sepulcro de Cristo ocultava a VIDA NOVA que irrompeu, na noite pascal, JESUS CRISTO RESSUSCITADO, que revive glorioso, é o Sol do Mundo.

É comum em nossa tradição lituana, pintar os ovos de galinha cozidos, os motivos são muito bonitos, mas necessitam de muita paciência, de quem os pinta.

É uma alegria para as crianças. No domingo de Aleluia, procurar ovos pintados que estão escondidos no jardim.

Aqui estão alguns ovos com motivos lituanos pintados em sua casca.

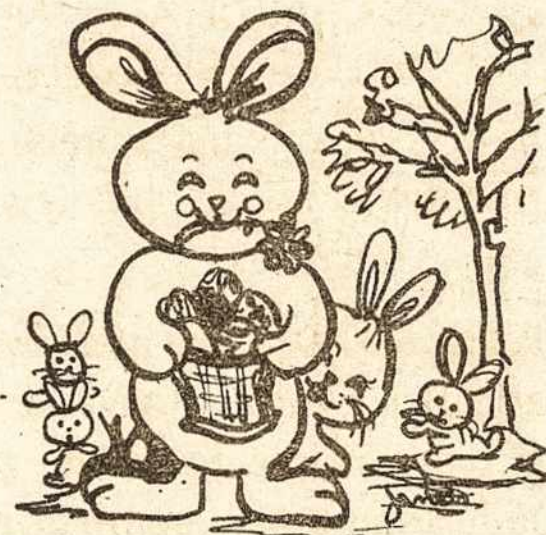

o Girassol

É um dos símbolos pascais menos conhecidos, e contudo é muito rico em significação. Assim como para sobreviver ele precisa ter sua corola continuamente voltada para o sol, também nós, devemos estar voltados para o DIVINO SOL - CRISTO.

o Coelho

É um dos símbolos mais populares da Páscoa, e contudo, é muito mais símbolo da Igreja do que propriamente de Jesus Cristo.

Por sua grande fertilidade a coelhinha simboliza a Igreja que pela força de Cristo Ressuscitado é fecundada em reproduzir e espalhar por todo o mundo novos discípulos de Cristo, Filho de Deus.

VELYKŲ MARGUČIAI PASAULIO TAUTOSE

STEFANIJA STASIENĖ

Kiaušinio forma yra seniausias žmonijai žinomas simbolis. Šią formą jau nuo seniausių laikų žmonija naudoja ir visatai išreikšti. Todėl nenuostabu, jog daugelio tautų pasaulio sukūrimo legendose kalbama apie kiaušinį.

Indų mitologijoje sakoma, jog pasaulis sukurtas iš kiaušinio, kuris, metus egzistavęs, suskilo į dvi dalis. Viena jo dalis buvo sidabrinė ir iš jos susiformavo žemė su kalnais, lygumomis ir vandenynais, kita dalis buvo auksinė, ir iš jos atsirado dangus su saule. Panašias mintis rasime kinų, egiptiečių ir kitų senų tautų legendose. Suomų epe Kalevaloj taip pat teigiama, jog pasaulis sukurtas iš sprogusio kiaušinio. Korėjiečių, Fidži, Borneo ir kitų salų legendose net žmogus kilęs iš kiaušinio. Tad štai kiek daug reikšmės teikiama kiaušiniui bei jo formai.

Pirmieji kiaušinius dažė Afrikoje

Mums, kaip ir daugeliui kitų tautų, kiaušinis buvo vaisingumo, naujo gyvenimo bei laimės simbolis. Krikščionybės laikais, ši simbolinė reikšmė dar labiau ir plačiau palietė žmonių gyvenimą, nes šis naujo gyvenimo simbolis kilo iš Kristaus. Rytų krikščionys todėl praktikuodavo kiaušinius dovanoti Priskėlimo rytą. Mūsų tautoje būdavo paprotys kiaušinius dovanoti bei aukoti ir kitais atvejais. Aukodavome kiaušinius per šv. Jurgį bažnyčioje, kad nieko blogo su gyvuliais neatsitiktų, dovanodavome kiaušinių dažnai pakeiviui, pavargėliui, sergančiam kaimynui, linkėdami sveikatos, darbininkams darbą pradėjus ar užbaigus, piemenėliui pirmą kartą išginus bandą ir t. t. Visa tai simbolizavo mūsų tautos gilų tikėjimą bei meilę artimui. Kada pradėta kiaušinius dažyti Europoje, tikros datos neturime. Manoma, kad tas paprotys atėjęs net iš Afrikos. Mat, ten buvo rasta dažytų kiaušinių, kurie, manoma, išsilikę iš tų laikų, kada ten gyvenusį vieną krikščionišką tautelę. Į Europą dažytus kiaušinius galėjo atvežti kariai.

Papročiai Anglijoje

Europoje pirmieji kiaušinius pradėjo dažyti Makedonijos krikščionys. Jie naudojo tik tris pagrindines spalvas: raudoną, žalią ir geltoną. Kiek vėliau kiaušinių

Lietuviškieji Velykų margučiai

nių dažymas jau buvo žinomas ir Anglijoje. Yra duomenų, jog jau 1290 m. karaliaus Edvardo I dvare Velykų šventu buvo paprotys dažyti kiaušinius. Kiekvienas karaliaus dvaro narys tada Priskėlimo rytą gaudavo dovanų po margutį. Paprotys dažyti kiaušinius greit paplito po visą Angliją, ir popiežius Paulius V buvo įvedęs tenai net margučių šventinimą. Tačiau, kai anglai tapo protestantais, šis paprotys išnyko. Tuo tarpu kiaušinių dažymas Velykų šventėm liko ir toliau. Nuo 1800 m. Anglijoje labai paplito dažytų kiaušinių skutinėjimas. Kiaušiniai buvo dažomi viena spalva ir peiliuku ar adatėle įvairiais ornamentais išbraižomi. Ši margučių dekoravimo būdą vėliau pasisavino ir kitos tautos. Kartu su margučiais atsirado ir įvairūs kiti velykiniai papročiai. Pvz. margučių ridenimas, mušimas, mėtymas ir t. t. Ypač populiarus žaidimas buvo margučių ridenimas, kuris ir šiandien Anglijoje labai mėgiamas. Paprastai vaikai kietai virtus kiaušinius parita į pakalnę ir stebi, kuris liks sveikas. Nesudužusio kiaušinio savininkas laimi žaidimą. Be to, mėtomi ir gaudomi margučiai, kaip sviediniai.

Škotai daugiausia ridena margučius, simbolizuodami tuo akmens nuritimą nuo Kristaus kapo. O airių vaikai prieš Velykas sukrauna lizdus iš akmenų ir ten per visą Didžiąją savaitę sudeda ančių ir žąsų kiaušinius, kuriuos Velykų dieną išdalina mažiau pasiturintiems vaikams kaip dovaną.

Margučių medis Vokietijoje

Vokiečių tautoje kiaušinių dažymas irgi gana senas paprotys. Charakteringa jų velykinė dekoracija, tai margučių medis. Mat, jie margučius kabina ant medžio. Šis paprotys Vokietijoje paplito apie 1890 m. Žinoma, medis paprastai dekoruojamas tuščiais kiaušiniiais, kurių baltymai ir tryniai išpučiami per galuose padarytas skylutes. Taip dekoruotas medis gana puošnus ir suteikia malonios velykinės nuotaikos. Kartais ant medelio dar kabina mi ir avinėlio bei kiškučio formos sausainiai.

Olandai senovėje kiaušinius dažydavo savo originaliu būdu. Ant gabalo audeklo jie išdėstydavo svogūnų lukštus, o ant jų dėdavo kiaušinį. Kiaušinį atsargiai į audeklą suvyniodavo, aprišdavo ir virdavo apie 20 min. kavos tirščiuose. Šiuo būdu dažytas kiaušinis būdavo rudos spalvos su įvairiais šešėliais.

Belgai charakteringo dažymo būdo neturi. Jų vaikai mėgsta iš šieno padaryti lizdelius, kuriuos Velykų naktį padeda kur nors lauke, tikėdamiesi, kad Velykų kiškutis atneš jiems margučių.

O šveicarų vaikams sakoma, kad margučius atnešanti gegutė. Margučiai pasirodo, kai pirmą kartą užkukuoja gegutė. Įdomu taip pat pasėbėti, kad spalvotus kiaušinius Šveicarijoje galima pirkti vasaros metu. Tai gražiai nuspalvinti margučiai, kuriuos šveicarai perka maisto krautuose ir vežasi į gegužines.

Prancūzų ir italų vaikai laukia margučių iš Romos, ne iš kišku-

čio. Mat, kai Didįjį Ketvirtadienį varpai nustoja skambėti, vaikams sakoma, jog jie išvyko į Romą parnešti margučių. Žinoma, margučius gaus tik geri vaikai.

Graikų margučiai savo ornamentika nepasižymi. Jų papročiuose labai mėgiamas kiaušinių mušimas. Šiam žaidimui paprastai naudojami raudonos spalvos margučiai.

Slavai šventina margučius

Slavų tautų margučiai pasižymi savo spalvingumu ir ornamentika. Ryškiausia šis menas pasireiškia ukrainiečių, čekų, lenkų ir rusų tautose. Prvoslavų bažnyčioje buvo paplitęs paprotys Velykų naktį šventinti margučius. Šventinimui skirti margučiai būdavo dekoruoti X ir V raidėmis, kas reikšdavo Kristaus prisikėlimą. Prieš I pasaulinį karą visą Didžiąją savaitę dažyti kiaušiniai ir verbos buvo pardavinėjami Peterburge specialiai įrengtuose kioskuose. Čia margučius suveždavo ūkininkai iš tolimiausių apylinkių.

Iš carinės Rusijos laikų yra žinomi vadinami Fabergė margučiai. 1881 m. nužudžius carą Aleksandrą II, carienė buvo labai prislėgta ir skaudžiai šį įvykį išgyveno. Tada Aleksandras III, norėdamas kaip nors pradžuginti carienę, užsakė pas gaminti to meto auksakalį Fabergė Velykų šventėms margutį. Tad ši meniškai atliktą ir brangakmeniais papuoštą margutį caras Velykų rytą padovanojo carienei. Tai buvo didelė ir maloni staigmena liūdinčiai Marijai Federovnai. Ši tradicija liko ir toliau carų rūmuose ir carienė kas Velykas vis gaudavo dovanų Fabergė margutį. Kiekvienas toks margutis originalus ir laikomas tikru meno kūriniu. Po revoliucijos Fabergė margučių yra išlikę muziejuose ir privačiose kolekcijose. Dar neseniai vienas toks margutis buvo parduotas už 50.00 dol.

DRAUGAS

Klemensas Jūra

H O S A N A .

Per kančią – mirtis nugalėta.

Kančia – visos gyvūnijos dalia.

Kančia – tobulumo kaina. Per kančią žmogus siekia Amžinosios laimės, kurios pirminė sąlyga – kančia. Tikrai per kančią tobulėja ir skleidžiasi žmogaus asmenybė.

Kuo tobulesnis, kuo gilesnis, turiningesnis, žmogus, tuo gilesnis, aštresnis jo kančios išgyvenimas. Kančia, kiekviena, kokia ji mums atrodytų beprasmė ir ne-teisinga – neša savyje pačią giliausią prasmę ir tikslą

Jėzus Kristus – didysis kančios įprasminiojas. Jis – būdamas Dievas, prisimin-damas žmogiškąją būtytį savo neribotą dievišką jautrumą išgyveno, jautė, patyrė pažeminimą ir kančią su tokiu gilumu, kokio mūsų protas nepajėgia ir niekada ne-pajėgs aprėpti.

Jis – meilės ir taikos religijos kūrėjas, atnešęs Amžinąją Šviesą į žmonijos sute-mas, visa savo dieviška būtybe, nežiūrint Jo kristalinio tyrumo ir neribotos dieviškos meilės žmonijai, turėjo patirti giliausią pažeminimą, panieką ir kančią Jo dieviškajai asmenybei paskirtą.

Jis – tai žinojo. Jis tai patyrė jau Alyvų kalne, kada apmastydamas savo būsi-mus kentėjimus NET KRAUJU PRAKAITAVO.

Jis jau tada išgyveno visą būsimos kančios baisumą. Ir – nežiūrint to – nors galėjo vienu akies mirksniu jos atsakyti – Jo meilė žmonijai buvo dar gilesnė. Ir tikrai iš begalinės meilės esamoms ir būsimoms žmonijos kartoms – ryžosi pri-siimti visą pažeminimą kančias ir nukryžiuotojo mirtį.

Ir tą kančią jis patyrė ne iš svetimųjų – ne. Jį niekino, kankino ir nužudė sa-vieji – toji tauta, į kurią jis atėjo, kaip pažadėtasis ir pranašų prieš amžius išpra-našautasis MESIJAS. Tai juo baisesnė ir gilesnė kančia patirta ne iš svetimųjų, bet iš tų kuriems su didžiausia meile stebūklus rodė, jų tarpe gyveno, juos gydė, mo-kė, iš numirusiųjų kėlė, jų sielas skaidrino, visuotinės meilės religiją skleidė ir ne-pretdavo j jokius žemiškus titulus, nes visiems skelbė, kad Jo karalystė ne iš šio pasaulio ...

Mes gi dažnas iš savo patirties žinome, kad niekas žmogaus taip nepažemina ir skaudžiau neužgauna, kaip tą sugeba savieji.

Jėzus Kristus, savo kentėjimu ir mirtimi ant kryžiaus, tarpe dviejų piktadarių, giliausiai įprasmino ir žmogiškosios kančios sąvoką.

Ir šituo būdu Kristus įrodė, kad be kentėjimo negalime pasiekti tobulumo. Jis mums įrodė, kad siela didelė tik tada, kai ji kenčia ir savo kančią, lyg maldą auko-ja Viešpačiui. Ir visada visiems prisimintina, kad Kristus savo dieviškosios asmeny-bės pažeminimą ir kankinimus aukojo Dieviškajam Tėvui, už žmonijos nuodėmes ir prašė atleisti Jo kankintojams, nes: "JIE NEŽINOJO, KĄ DARĖ."

VERBŲ SEKMADIENIS – Kristaus Valdovo garbei Kančios sekmadienis. Ir ši-ta šventė mus skatina visus mūsų gyvenimo vargus ir kančias, įžeidimus ir skriaudas aukoti mūsų Dieviškajam Valdovui, kad mūsų menkos kančios bei vargai į-gautų dar gilesnę prasmę. Jo pasiaukojimo už žmoniją vainike – mūsų Amžino-sios laimės siekimuose..

Su verbų šakelėmis rankose, mes – sugrudusiomis širdimis – šiandien gieda-me HOSANA Jo garbei:

GARBĖ, TAU, PASAULIŲ VALDOVE.

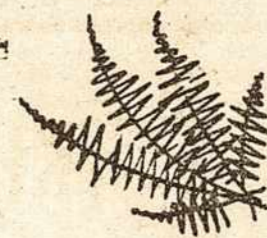
Teskamba žmonijoj visoj.

Tau lenkiasi žemiškos tautos
Iškilę iš amžių tamsos.O, Kristau, malonių teikėjau,
Tau lenkiasi visa gyvija;
Tau širdis suvargusias klojam,
Kaip šitas verbų šakeles.Hosana. Pasaulių Valdovui –
Šviesos ir Tiesos atnešėjau.
Mes ilgimės Tavo malonių,
Kurias mums per Kryžių žadėjai.Pasauliai praeis, kaip nebuve,
Kaip žmogiška žemės būtis...
O, Viešpatie. Šaukiame Tave:
Vienintelė mūsų viltis...Kas Tavojo vardo nežino:
Paklydę beprasmėj tamsoj. .
Nugrimzdę pilkoj kasdienybėj –
Vis ilgisi Tavo šviesos.O, Kristau. Žmonijos globėjau.
Nuskaidrinki mūsų mintis:
Kad meile, taika pražydytus –
Plazdentų kiekvieno širdis.Mirties nugalėtojau didis –
Švenčiausiąjį kraują aukojai ..
Prisiėmėi kančią beribę –
Kad mus pasikviestum į RojųAš – žempes dulkelė menkiausia,
Žmogus nuodėmingas ir menkas. .
Prieš dievišką sostą lenkiuosi –
! Tave iškeltomis rankom.O, Kristau, per kančią ir mirtį –
Įprasminai žemišką būtytį
Neleisk, tos prasmės nepatirti.
Neleisk, sunkioj nuodėmėj žūti.Suteik mums kantrybės varguose,
Palaimink žemišką kelią.
Belūžtančius stiprink ir guoski,
Viltim suramink bedalį ...O, Kristau. Prie Dieviško Sosto –
Mes – menkos šakelės verbų . .
Tau širdis sugrudusias klojam –
Ir maldą šios žemės vargų.Hosana, Galybių Valdovui.
Per ilgas, be skaičiaus, dienas.
Prieš šventąjį Tavo Altorių –
Tesklinda garbė amžina.

Verbų Sekmadienis, 1977

Halina Didžiulytė Mošinskienė

SUSIMASTYMO VALANDĖLĖ

Lengvai siūbuoja eukaliptų vėšlios viršūnės nuolatiniame žiogelių smuikavime, beviltiškame pavienių cikadų riksmo, vapsvų ir kitų muselių zimbėjime. Tarp puošniai žalių pušų, fioleliniai kvarezmų žiedai primena, kad artinasi Didžioji Sa-vaitė – Kančios ir atgailos metas, kuris mus veda į Prisikėlimo didžiąją paslaptį. Iš-sijausti, suprasti ir išgyventi tą metą nėra taip lengva nei paprasta. Sunkiausia ta-da, kada susikaupus savyje norisi rasti tai kas buvo tikrai vertingo – kas pateisin-tų mūsų nuopelnus ir duotų Prisikėlimo viltį. –

Žengiame su minia, kuri kloja po asilėlio kojomis alyvų šakas ir garsiai šaukia "Hosanna. Hosanna." Ir Jis – Jėzus, nuostabiai spinduliuojančiomis begali-nės meilės ir atlaidumo akimis mato tą minią, apglėbdamas ją gailėstingumu ir liū-desiu, nes Jis žino, kad toji pat minia nusigręž nuo Jo ir visu žiaurumu šauks: "Nu-kryžiuoti jį. Nukryžiuoti."

Toje Kančios savaitėje – Jis žmogus išgyvena nuo pat nuožiausio paniekini-mo iki aukščiausios ekstazės savo pasekėju. Dievas buvo žmogumi mūsų tarpe ir mes jį atidavėme nukryžiuoti. Mes – savo egoizmo patenkinime, savo susmulkin-tame kasdienybės gyvenime, savo pagiežoje ir neapykantoje, užsklėndę sąžinės du-ris Evangelijos žodžiams, Jo neribotai meilei nedavę vietos širdyje.

Priartėkime prie dabarties atviromis akimis. Neužsimerkime prieš tikrovę, ku-riuje gyvena mūsų broliai ir seserys Lietuvoje, ilgus kančios ir ilgesio metus baigia sengalvėlės močiūtės ir seneliai. Sibiro taigose, kalėjimuose nuvysta patys gražiausieji žiedai mūsų tautos, už tai kad jie ištikimai seka Kristų ir priima jiems skirtas bausmes, kaip atgailą už mūsų nusikaltimus.

Jie visi ten tempia sunkų kryžių į Golgotos kalną ir tik gilus tikėjimas į Prisikė-limą jiems duoda jėgų tą sunkų medį pakelti. Šiandieną Kristus eina drauge su jais. Todėl pasitikime savo brolių likimą be baimės, pasitikime juos savo begaliniame ilgesy ir nešaukime: „Nukryžiuoti.“, bet neškime jiems meilę ir paguodą, paleng-vinkime jų Kalvariją visomis jėgomis šaukdami pasauliui: – Išlaisvinti juos. Išlais-vinti.

... Menu, kai vaikystėje Verbų sekmadienio ankstyvą rytą mus prikeldavo tė-velis verbų šakele paplakdamas ir dainuodamas „Verba muša, ne aš mušu“.. Juk visoje gamtoje jautėsi artumas Didžiojo Prisikėlimo – pirmosios žibutės žiedelyje, sprogtančių žirginėlių šiurenime, karklų „kačiukuose“, ir žmonių susikaupi-me.

Dievas pasiuntė sūnų kančiai – įdavė Jam žmogaus kančios taure. Tėvai duo-dami naują gyvybę, perduoda ir savo dvasią ir ruošia juos gyvenimui. Tebūnie to-ji dvasia Kristaus didžiosios meilės ir pasiaukojimo ženkle. –

Prisikėles Kristus eina per šį kančių ir chaotiškų santvarkų pasaulį. Jo didelės gailėstingumo pilnos akys, jietimi perverta širdis ieško tų, kurie kenčia, kurie klai-džioja tamsoje. Jis eina pasikeitęs ir mes nežinome kada Jis pasibels į mūsų sąžinės duris „Verbos šakele“. Ar mes pasiruošę Jį priimti? ... –

1977.IV.3

PARQUE DAS NAÇÕES

Praeitą sekmadienį balandžio 3 d. Parque das Nações prisiminė du savo tautiečius: neseniai mirusį susipratusį lietuvių ir katalikų, JO-NA BURAGĄ, ir prieš porą metų mirusią ONĄ STOČKIENĘ, taip pat gerą katalikę giedotoją, veik-liai dalyvavusią lietuviškam gyve-nime, gausiai dalyvaudami jų su-dėtinėse Mišiose.

SUŽEISTAS SKAUTAS

Klaudijus Butkus, skautas - vy-tis, Rūtelės akordeonistas, ETI S. Bernardo do Campo studentas, neseniai nukentėjo eismo nelai-mėj. Išėjus iš mokyklos, autobu-sas jį užgavo iš užpakalio: sužeidė petį, kaklą ir galvą – ir jis atsipei-kėjo tik ligoninėj. Dabar gydosi namie.

SKAUTAI REIŠKIASI

Skautė Angela Lipskytė, S. Mi-guel Arcanjo 6-to skyriaus moki-nė, galėdama pasirinkti temą kla-sėj pristatė skautų veiklą. Nušvie-tusi bendrai skautų istoriją ir jų organizaciją, daugiau apsistojo prie

S. Paulo lietuvių skautų veiklos. Pabrėžė, kad skautai, prie bend-ros skautų programos, pridėdą ir lietuvišką: gvildena Lietuvos isto-riją, geografiją, kalbą, tautos pap-ročius; dar praktikuoja lietuviškus žaidimus, dainas, šokius ir t.t. Pristatydama savo skautišką uni-formą, vaizdžiai paaikškino lietu-vių skautų uniformos ženklus – rūtelę, vėliaviukę, patyrimo laips-nius, herbą. Už savo temos išvys-tymą gavo aukščiausią pagyrimo laipsnį, o visa klasė, atsistojusi, šil-tai jai paplojo.

Toj pačioj mokykloj skautas Juozas-Vytautas Silickas klasėj pristatė skautiškų mazgų formą ir reikšmę. Ir jo tema buvo gerai įvertinta.

SKAUTŲ TĖVŲ POSĖDIS

Balandžio 2 d. skautų būkle vyko skautų tėvų posėdis, gausus dalyvaujančių skaičiumi.

Numatyta, tarp kita ko, balan-džio 30 d. 17 val. iškilminga suei-ga su naujų skautų įžodžiu. Prog-ramoj taip pat, Jaunystės ilgesio vakaras – Baile da saudade', nu-matytas birželio pabaigoj.

MŪSŲ ŽINIOS

SAULĖS SŪNUS

Žiauri žiema buvo. Tamsios dienos, ilgos naktys. Aštrūs vėjai siautė po Šiaurinę Ameriką. Sniegas lygino kalnus ir pakalnes, dengė vaizdus. Šaltą žiemą žmonės jautė gyvenimo aplinkybes ir laukė pavasario. Pavasario, kuris atgaivina širdis, viltis, gamtą, jausmus. Ir pavasaris atėjo į Šiaurinę Ameriką.

Atėjo su saulės spinduliais. Sprogsta medžiai, sprogsa gėlės, sprogsa idealai. Upeliai sidabrinėm bangom krantus užliejo. Pievos pasipuošė įvairiaspalviais pumpurais. Ir linksmas, spinduliuotas Amerikos pavasaris pasiūkė pas save SAULĖS SŪNŪ: TĒVĀ SAULAITĪ.

Tikras saulės sūnus, Visados linksmas. Visados tavo meigi šypsena, tavo malonus žodis, per ištikus metus šildė mūsų širdis. Šalia tavęs jausdavomės kaip pavasario globoj.

Tu niekad nieko nereikalavai sau. Bėrei savo darbus, nepailsdamas, kaip gėlės, kaip žibutes, kaip pavasaris beria gėles gamtoj: KITIEMS. VI-SIEMS. Kuriems turėjo ir kuriems neturėjo jautrią širdį jaust ir vertint tavo gyvenimą mūsų tarpe.

Dabar jau tavęs nebėra čia. Nuskridai į kitus plotus. Nunešei tavo šypseną kitiems, laimingiems tavo draugyste. Nuskridai kartu su saule. Pas mus čia Liko vien ruduo. Liūdesys lyg migla, slegia mus. Migla širdyse, migla gamtoj. Ruduo. Vėjas, šaltis, lietingos dienos. Rodos, ir gamta verkia draugo.

Ateis ir žiema. Nors tropikalinė, bet žiema. Tamsu. Nėra šviesios saulės, Nebėra saulės sūnaus. Nebėra Saulaičio. Liko išbarstytos po šios šalies plotus tavo pastoracinės gėlės. Plačiai.

Lauksim ateinančio pavasario. Maž jis grįždamas, saulėtas, ateis kartu su tavim pas mus, Tėve Saulaiti. Nors vien pasisvečiuot, nors vien mus aplankyti, ir vėl mus apdovanot ta meigia šypsena. Pavasarėli – lauksim abiejų: Grįžkit pas mus.

São Paulo, 1977.III.23

Bronė Kemeklytė-Merani

RAŠO T.SAULAITIS IŠ URUGVAJAUS

Kovo 18 Romo ir Birutės Mačankų namuose arbatėlėje susitiko Urugvajaus JK komiteto buvę nariai, daug kartų 1974-6 metais posėdžiavę su kun. A. Saulaičiu. Kovo 19 parapijos salėje buvo rodomos skaidrės iš Brazilijos lietuvių veiklos-Penkiadesimtmečio stovyklų, ir krašto vaizdų įskaitant kun. Bendoraitį ir Bėkštą Amazonijoje. Jau pasiekė Montevidejų Penkiadesimtmečio leidinys, kuriuo susidomėjo daug kas.

Jis ten pabuvo pora dienų. Aplankė senus mielus pažįstamus. Šeštadienį kovo 19 d. pasakė kalbėlę per radiją. Joje pažymėjo, kad per 10 metų aplankęs Montevideo lietuvius ir jaunimą, kad tikisi vėl kada nors pasimatyti su jais.

Vytauto Dorelio vadovaujami „Rintukai“ padaugėjo iki virš 60 vaikų iki 14-15 metų. Buvo padalinti į dvi grupes pagal amžių. Susirenka atskirai. Prieš tautinius šokius ir dainas dabar būna lietuvių kalbos pamokos mažesniais būreliais. Gražiai pasirodo ir kanklininkai, su PLB švietimo tarybos talka įsigiję puikias garsos sistemos įrangas. Amžiumi ir programa „Rintukai“ panašūs į São Paulo „Rūtelę“.

Prieš pat mokslo metų pradžią (kovo 7) Aldo Basanta ir Inės Kamandulytė vadovavo vaikų savaitgalio stovyklėlei atostogų namuose.

T. Saulaitis iš Argentinos

ARGENTINOS SENELIŲ ŽIDINYS

Adrogne vietovėje, toliau nuo Buenos Aires, yra Senelių židinys, kurio naudai kovo 20 buvo suruoštas „asado“ Lietuvių Centre. Senelių židinio pirm. J. Grigaitis padėjo visiems atsilankiusiems, kurių buvo virš 200.

Senelių židinys pastatytas ant maždaug 35 X 80 m² sklypo. Priekyje yra senas namas – židinio pradžia. Likusi sklypo dalis padalinta išilgai pusiau: sodas ir nameliai.

Kiekvienas namelis po vienu stogu turi keturis kambarius, į lauką atsidarančius atskirai. Kambariai yra maždaug 5 X 3 metrų dydžio labai gerai įrengti. Aplink duris langai, taip pat ir iš šono. Įrengta kriauklė, šalia kurios stovi dujų plyta – virtuvėlė. Šalia kriauklės lentyna. Vonios kambarėlis nedidelis, bet patogus. Kiekvienas gyventojas kambarį

įrengia savaip. Kai kurie turi du kambarius, įsirengia erdviau. Tarp 10 X 8 m. namukų yra 5 metrų pločio gėlynas. Saulė vienus langus apšviečia rytą, kitus vakare, Seneliai patys perkasi maisto, kiekvienas sau verda ir tvarkosi nepriklausomai, išsiskalbia drabužius, eina ir ateina kada nori. Kai vienas suseraga ir paguldomas ligoninėje, kiti lanko ir prižiūri. Visi džiaugiasi sodu, kuriame vaismedžių ir pavėsio.

Senelių židinys įsteigtas prieš 8 metus, dabar yra 10 vienetų (kambarių) ir senasis pastatas, kuriame didesnis kambarys susirinkti, statybos medžiagų ir baldų sandėlys. Kiekvienas gyventojas nusiperka savo butą. Kai butas lieka laisvas, vėl parduodamas, o lėšos eina kitų namelių statybai. Seneliai atskirai užsimoka už elektrą, dujas, bet nuosavybės mokesčius moka Senelių židinio bendrovė, sklypo savininkė.

Senelius aplanko giminės ir sodybos valdybos nariai, kurie rūpinasi sąskaityba, statyba, pastačių priežiūra.

SUSIKAUPIMO POPIETĖ

Balandžio 3 šv. Kazimiero p-joj įvyko Gavėninio susikaupimo popietė, prasidėjusi 16 val. Verbų šventinimu. Buv. „Aušros“ choras palydėjo eisena į „šventyklą“, kuriai atstovavo p-jos salė. Tėvui Dauginčiui vadovaujant, vyko liturginiai skaitymai su Kristaus kančios apmąstymu. Kristaus kančią skaitė t. Daugintis, kun. Gavėnas ir kpt. Čiuvinškas, o protarpiais įsiterpė ir choras, pabrėždamas tekste iškeltą mintį ar iššaukdamas gilesnį susimąstymą.

Po Mišių Kl. Jūra rašinių „Hosana“, o p. H. Mošinskienė „Susimąstymo valandėlė“ gyvai perdavė asmeniškai išgyventus jausmus žvelgiant į kenčiantį Kristų. Galop kun. Gavėnas parodė filmelį „Passio Christi“. Iš čia, per spalvotus vaizdus dar giliau širdin spaudėsi begaliniai žmonės mylinčio Kristaus paveikslas.

Tai popietė, kuri mus tikrai praturtino.

Buvo apie 70 tautiečių, kai kurie net ir iš tolimų apylinkių.

DALINDAMIESI

šventiniu Velykų džiaugsmu,
sveikiname
skaitytojus, bendradarbius,
rėmėjus ir visus,
kuriems spaudos žodis
yra lietuviškos gyvybės nešėjas,
ir linkime,
kad PRISIKĖLIMO dvasia
gavintų ir jungtų visus tautiečius
į vieną lietuvišką ŠEIMĄ
MŪSŲ LIETUVA

CHORAS KVICIA Į TALKĄ

LKB-nės choras, švęsdamas 40 metų gyvavimo sukaktį, turi progamoje įvairių pasirodymų. O taip pat ruošiasi ir artimam P. Amerikos lietuvių kongresui. Geidžia padidinti savo sąstatą. Tuo tikslu kviečia visus, galinčius savo balsu prisidėti, tapti choristu-choriste, ir tokiu būdu padidinti choristų skaičių ir pajėgas.

TAUTINIŲ ŠOKIŲ KURSAI

Lietuvių Tautinių Šokių Institutas praneša, kad š.m. rugpiūčio mėn. 21-28 dienomis Dainavoje, 15100 AUSTIN RD. MANCHESTER, MICH. 48158, įvyks tautinių šokių mokytojams-vadovams kursai. Kviečiami dalyvauti tautinių šokių vienetų vadovai arba jų įgalioti ir rekomenduoti asmenys, nejaunesni kaip 17-rika metų amžiaus. Dėl smulkesnių informacijų rašyti ar skambinti šiuo adresu:

Jadvyga Matulaitienė
188 Logan str., Brooklyn, N.Y.
Telef: 212 – 235-6453

Lietuviškai kalbanti

Vyrų – moterų – vaikų
gydytoja

DRA. HELGA HERING
médica
HOMENS-SENHORAS
CRIANÇAS

Av. Eulina, 99 – V. Sta. Maria
(Skersgatvis ties nr. 2214, Av. Deputado Emílio Carlo-Bairro do Li-mão)

Tel.: 220-0439 / 266-3569

FÁBRICA DE GUARDA-CHUVAS

GUARDA CHUVAS DE TODOS OS TIPOS, PARA HOMENS, SENHORAS E CRIANÇAS MINI-BOMBREIRAS. TIPO ITALIANO E ALEMÃO.

Vicente Vitor Banys Ltda.

Ind. 2222 242107

L. L. & C. 242107/01

R. Coelho Barradas, 104
V. Prudente

Fones: 274-0677 - (Res. 274-1286)
São Paulo

MŪSŲ ŽINIOS

DIDŽIOSIOS SAVAITĖS LIETUVIŠKŲ
PAMALDŲ PROGRAMA VILA
ZELINOS BAŽNYČIOJE

DIDŲJĖ KETVIRTADIENĖ:

19 val. Paskutinės Vakarienes Paminėjimas. Šv. Mišios ir adoracija iki 20,30 val.

DIDŲJĖ PENKTADIENĖ:

14 val. Kryžiaus keliai
15 val. Kryžiaus pagerbimas, Viešpaties prisiminimas ir Šventoji Komunija.
17,30 val. Kristaus karsto atidengimas.

DIDŲJĖ ŠEŠTADIENĖ:

19 val. Ugnies, Velykų žvakės šventinimas, Exsultet, Lekcijos ir Šv. Mišios.

VELYKŲ RYTA:

6 val. Prisikėlimo procesija ir iškilmingos šventos Mišios.
(Įprastinių Šv. Mišių 11 val. Velykų Dieną nebus)
Visose pamaldose giedos L.K. Bendruomenės choras.
Išpažinčių bus klausoma kas valandą pradedant 14 val. visas dienas.
Didįjį penktadienį yra pasninkas ir abstinencija.
Kviečiame visus lietuvius susirinkti į lietuvišką Šventovę švęsti Didžiųjų tikėjimo paslapčių.

Kun. Šeškevičius
klebonas

su Lietuvos redakcijoje ar V. Zelinės klebonijoje.

PS. Konkurso terminas pratęsiamas iki balandžio 30 dienos.

Vardui išrinkti bus sudaryta komisija. Konkursą laimėjęs gaus 500,00 kruzeirų premiją.

Komisijos vardu
Kun. J. Šeškevičius

SKLYPININKŲ SUSIRINKIMAS

Balandžio 20 d. šaukiamas susirinkimas, kuriame įsigijusieji sklypus liet. sodyboj, galės juos pasidalinti burtų keliu.

NETOLI 100!

Balandžio 11 d. dr. Eliziejus Draugelis švenčia 89 metų sukaktį. Iš anksto sveikinam šį mūsų veteraną tokia pavydėtina proga. Ir linkim dar energingai žengti jau netolimo 100-čio link!

Šio ML numerio

**GARBĖS LEIDĖJAS
ALEKSANDRAS BUMBLIS**

ir šeima.

Jam ir šeimai su padėka nuoširdžiausi linkėjimai.

Administracija

**DIDŽIOSIOS SAVAITĖS TVARKA
ŠV. KAZIMIERO PARAPIJOJE****DIDŲJĖ KETVIRTADIENĖ:**

20 val. Paskutinės Vakarienes Mišios. Švenčiausio Sakramento adoracija.

DIDŲJĖ PENKTADIENĖ:

16 val. Šv. Kryžiaus pagarbinimas. Iškilmingos Tikinčiųjų Maldos. Komunija.

DIDŲJĖ ŠEŠTADIENĖ:

19,30 val. Velykų Vigilijos pamaldos: Ugnies ir Velykų vandens šventinimas, Šv. Rašto skaitymai. Krikšto įžadų atnaujinimas. Velykų Vigilijos Mišios.

VELYKŲ SEKMADIENĖ:

Prisikėlimo procesija V. Zelinės bažnyčioje ir aplinkoje 6 val.

8 val. Velykų Mišios
8,30 val. Jačanā Mišių nebus
16,30 val. Šv. Mišios Utingoje

Kviečiu lietuvius katalikus uoliai dalyvauti Didžiosios Savaitės apeigose, pajusti Nukryžiuotojo Jėzaus, Dievo Sūnaus meilę, atsinaujinti velykiniais sakramentais, įsijungiant į Velykų paslaptį.

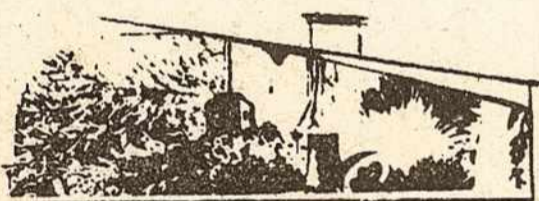
Klebonas

sukaktį paminėti imasi iniciatyvos LKB-nės choras. Šiai progai numatyta gegužės 15 d. sukaktvinės Mišios V. Zelinės bažnyčioje ir pagerbtuvių pietūs Jaunimo Namuose.

PRELATO JUBILIEJUS

Gegužės 4 d. prelatui Pijui Ražinskui sukanka 70 metų. Šią

**KONKURSAS LIETUVIŠKOS
SODYBOS VARDUI IŠRINKTI**

Paskutiniam savo posėdyje lietuviškos sodybos komisija nutarė paskelbti konkursą sodybos vardui išrinkti.

Sąlygos: Vardas turi būti lietuviškas, prasmingas ir nesunkiai ištariamas braziliskai. Gali būti esantis vietovardis arba sugalvotas, bet tinkamas būti vietovardžiu. Negalima siūlyti vardo, kuriuo jau vadinasi kur nors esanti lietuviška stovykla.

Siūlyti gali visi. Prie kiekvieno siūlomo vardo reikia prijungti dešimties kruzeirų auką sodybos naudai. Pasiūlymus galima siųsti paštu šiuo antrašu:

KONKURSUI, Caixa Postal 4118, São Paulo, Capital, ar įteikti Mū-

SEMANARIO NOSSA LITUÂNIA

MŪSŲ
LIETUVA

Caixa Postal 4421
01000 São Paulo, SP.

Diretor responsável
Dr. JOSÉ FERREIRA CARRATO

Redige: Equipe Editorial
Administrador: P. Daugintis

METINĖ PRENUMERATA: 105 kr. GARBĖS PRENUMERATA: 500 kr. Paskiro numerio kaina: 2,00 kr. Užuojautos ir sveikinimai nuo 40 kr. pagal didumą. Dėl kitų skelbimų tartis su administracija. Čekius rašyti: „Pedro Daugintis“ vardu.

Straipsnius ir korespondencijas redakcija taisy, pertvarko savo nuožiūra. Ne naudoti raštai gražinami tik autoriui prašant. Pavardė pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia redakcijos ir leidėjų nuomonę. Už skelbimų kalbą ir turinį redakcija neatsako. Laikraštis spausdinamas pirmadienį; vietinės žinios ir pranešimai 9-10 puslapiams redakcijai įteiktini ne vėliau kaip iki sekmadienio vakaro.